

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΠΡΟΖΑΣ

ΤΡΕΙΣ ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΠΡΩΤΕΣ

Κριτικό σημείωμα του κ. Β. ΣΑΜΠΑ

Μουσικό δεκαήμερο θά μπορούσε να ονομασθῆ αὐτὸ πού μᾶς πέρασε. Τρεῖς πρώτες μουσικῶν ἔργων καὶ ἀπ' αὐτὲς οἱ δύο ἀπὸ θιάσους πρόζας.

Ἡ ἀρχὴ ἔγινε τὴν προπερασμένη Δευτέρα μὲ τὰ «Τρία Βάλς» στὸ νέο θέατρο «Ἀκροπόλ». Ἀκολούθησε ἡ «Μιά μικρὴ περιπέτεια» στὸ «Ρέξ» μὲ μουσικὴ ὅπως ἔλεγε ἡ ἀγγελία καὶ τέλος «Τὸ Μοντέρνο σπίτι», μουσικὴ διασκευὴ τῆς γνωστῆς κωμωδίας τοῦ κ. Μωραϊτίνη στὸ «Μακέδο».

Θ' ἀρχίσωμε, φυσικά, ἀπὸ τὰ «Τρία βάλς».

Ἡ «πρώτη» αὐτῆ τῆς ὁδοῦ Ἰπποκρότους ἦταν τριπλῆ: ἓνα καινούργιο θέατρο, ἓνας καινούργιος θιάσος καὶ ἓνα καινούργιο γιὰ τ' ἀνέβασμά του καὶ τὴν πόλη μας ἔργο. Μὰ καὶ ἡ ἐπιτυχία τριπλῆ. Ὡραῖο πραγματικὰ τὸ θέατρο, ἀρτιώτατος ὁ θιάσος καὶ χαριτωμένο τὸ ἔργο μὲ τὸ ὁποῖο ἔκαμε τὴν πρώτη του ἐμφάνιση στὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ ὁ θιάσος Μ. Ἀρώνη μὲ τὸν Δ. Χόρν. Δὲν θάμαι ὑπερβολικὸς ἂν πῶ πὼς ἦταν ἀληθινὸ χάρισμα ἡ παράστασις αὐτή. Ἄκουσα νὰ λένε στὴν πλατεῖα πὼς ἦταν ἓνας ἄθλος τοῦ σκηνοθέτη τοῦ θιάσου κ. Γιαννοῦλη Σαραντίδη. Δὲν τὴν θεωρῶ ἄλλο ἐγώ, τὴν παράστασις αὐτή, ἀλλ' ἀπλῶς μιὰ ἀπόδειξη τοῦ τί μπορεῖ νὰ κάμῃ ἓνας λαμπρὸς, ἓνας «τελειωμένος» κάτοχος τῆς σκηνηκῆς τέχνης, ὡς τὸ Σαραντίδη, ὅταν τοῦ δοθοῦν τὰ ἴλικὰ μέσα πού χρειάζονται. Καὶ ὡς τέτοιο, τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε πολὺ φυσικό. Στήσιμο, ἐρμηνεία, σκηνογραφίαι, ὅλα εἶχαν τὴν σφρα-

γίδα τοῦ ἀληθινοῦ, τοῦ ἐμπνευσμένου. Ἐνα δὲ μεγάλο κατόρθωμα — καὶ δὲν μπορῶ νὰ μὴν τὸ ἀναφέρω εὐθύς ἐξ ἀρχῆς — ἦταν καὶ ἡ ταχύτατη ἀλλαγὴ σκηνογραφίας — ὅπως ἐπέβαλλε ὁ κινηματογραφικὸς χαρακτῆρας τοῦ ἔργου, χωρὶς τ' ἀπαραίτητα ἐκεῖνα γιὰ κάθε ἀθηναικὴ σκηνή, ὅταν δὲν εἶνε περιστασιακὴ καὶ ἐκνευριστικὰ σφυροκοπήματα τῶν ἐργατῶν σκηνῆς, πράγμα πού ἔκανε ὥστε, ἓνα ἔργο μὲ 9 σχεδὸν πράξεις, ἔστω καὶ μικρὲς καὶ μὲ τόσο πολλὰ σκηνηκὰ, νὰ ξετυλιχθῆ γοργά, χωρὶ νὰ κουράσῃ τὸ θεατῆ. Ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ δώσω μιὰ πλατύτερη εἰκόνα τῆς ὅλης παραστάσεως. Τονίζω μονάχα πὼς ἡ εὐσυνειδησία καὶ ἡ τέχνη, ἔδωκαν ραντεβού πάνω στὴ σκηνὴ τοῦ «Ἀκροπόλ».

Τὸ ἔργο, πρωτότυπο, εὐχάριστο, χαριτωμένο μὲ ὡραιότατη μουσικὴ γραμμὴ ἀπὸ τὸν Στράους. Ἡ ἐρμηνεία ἀψογῆ πέρα ὡς πέρα. Ἡ Κα Μαίρη Ἀρώνη, θριάμβευε — καὶ θριαμβεύει κάθε μέρα — τρισυπόστατη ἰέρεια τῆς τέχνης τῆς ἠθοποιῆς, τραγοῦδι, χορὸς. Ὁ κ. Χόρν. θάκανε ἀσφαλῶς πολλὰς γυναικεῖες καρδιὰς νὰ σκιρτήσουν ἐρωτύλα, μὲ τὴν κομψότητα τῆς ἐμφανίσεως καὶ τὸ ἄβρό του παίξιμο. Πολὺ-πολὺ καλὸς καὶ ὁ κ. Θ. Ἀρώνης στὶς τρεῖς διαφορετικὰς ἐποχὰς τοῦ ρόλου του. Γιὰ τὴν Κα Καλαγερίκου τὸ χειροκρότημα τοῦ κοινοῦ ἦταν ἐπίσης ὁμόθυμο. Καὶ τ' ἀξίζει ἡ διαλεχτὴ αὐτῆ καλλιτέχνης μὲ τὴν ἀρχοντικὴν — ἀληθινὴν «ντουαιριέρ» — ἐμφάνισή της καὶ τὸ

φυσικώτατο παίξιμό της. Ο κ. Λάμπρου, τόσον ως στρατάρχης ντε Σαλανσέ, όσο και ως έραστής και άργότερα ως σκηνοθέτης, έδωσε όλο τó μέτρο του ξεχωριστού ταλέντου του. Πολύ καλοί ό κ. Βόκοβιτς στις τρεις επίσης διαφορετικές εμφανίσεις του, ό κ. Λυγίτζος, ιδίως ως συνταγματάρχης ντε Σαλανσέ, ό κ. Παπαγεωργίου, ως χορογράφος και Πρόεδρος ντε Σαλανσέ, ό κ. Θαλασσινός καθώς και ό κ. Γ. Γεωργιλάς. Από τις άλλες κυρίες του θιάσου, αί Δες Ροδοκανάκη, Κουρη, Γενναίου, Δούκα μās έδωκαν χαριτωμένες εμφανίσεις και τεχνικό παίξιμο. Ξεχωριστά θ' αναφέρω σήν μικρούλα Ζ. Κουρούκλη που ύπόσχεται πολύ περισσότερα άπ' ό,τι θά φαντάζεται.

Η διασκευή του κ. Γιαννουκάκη άριστοτεχνική, άληθινή άναδημιουργία, ξαναζωντάνεψε και χρωματισε τó έργο όσο δέν έπαιρνε.

Τελευτώντας, δέν μπορώ νά μήν αναφέρω τόν κ. Όρφανίδη, για τήν αισθητικώτατη έργασία που μās παρουσίασε. Ήταν, σχεδόν γενικά, μιá άποκάλυψη για όσους δέν τόν ήξεραν ή τόν είχαν άδικήσει με βιαστικές κρίσεις στό παρελθόν. Για μένα όμως, που τόν είχα καλλιτεχνικό συνεργάτη, ήταν ή δικαίωση μιās προσδοκίας που τίποτε δέν είχε σβύσει μέσα μου, για τόν λαμπρό αυτό τεχνίτη τών χρωμάτων. Δέν έχει βέβαια ό κ. Όρφανίδης, τήν άνησυχία τής λεπτομέρειας ένός Άνεμογιάννη, ό,τι όμως παρουσίασε ήταν ώραίο κι' αυτό εις άρκετό.

ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ

Σ.Σ. έλλείπει χώρου τó κριτικό σημείωμα για τήν πρώτη του θεάτρου «Ρέξ» αναβάλλεται για τó προσεχές.